

6.4.43.

Ljublena mi Lofi.

Najprej le najlepše pozdravim, pošlem to malo pismo, prišla mi je prilika, pa pišem.

Nyam da si pri dobrem zdravju, jast lučala Bhu sem prau, vse je žalostno, vem da tebi ni nič boljše, tudi moje prvo pismo upam da si dobila.

Tej čraji smo imeli en tak hamis da ni lho ni za žvot ni za smrt.

Kar šle lopate praha so se nabrale po šatoru, obleke, postla vse je lho puno, je izgledalo lko da je prsu soden dan.

In nazadne pa še so se mi štriki t šatoru potryali pa lučali bi vse skupaj tnesko proti, konuj mo na eni strani popravili pa na druge je vletelo z spet proti,

Nezadne tako me je utrudilo, da nisem vedu a imam noge in roke besne, ali z mesa. Oči pune peska tako je lko da riti opisat li nemorem.

Tako mi je žive unarilo, da sem sam vase loyjal.

Taj sama veš koliko sem že prestal slabega,
in v tisti amornosti, pristo mi je vse
naprej, prav zaradi si sem da naj bolje bi
bilo vse tega konec. Pa pri vsaki temo
abspanju, t' daleč' vidi, sem se eno malo
bri' upanja, tam si stala ti usa žalostna,
prisle mi so na misel tudi one bratke
use veselja u moji skupnosti.

In sam pri sebi si sem rekel, ne France!
treba da ustrajam do zadnjega, da bom
imen moč' ota te napravim rečno u mojem
društvu. Kakor vidiš Zofji, pri vsaki testaci
tega grenkega žirlerija, samo u ^{gledam} ⁱⁿ ^{vidim} ⁱⁿ
upanje, da mi b' dala veselje in ljubešen, u našem
skupnem žirleriju.

Bodi zdrava in upaj, u tej prošni
spijni najdražje podroave in gorice
Poljube t' mojega volnoga
ljublenga zarocinca.

Franci,